

stillet, end de nu vil blive, og saa vidt jeg forstod den højtærede Indenrigsminister, var det ogsaa hans Opfattelse, at det vilde være rimeligt, om man kunde træffe en Ordning som den af Husmændene antydede. Efter Lovforslaget beslægtedes straks al Rug og Hvede, antagelig ca. 400,000 t for indeværende Høstaar, samt af Byg 370,000 t og af Havre 180,000 t, i alt 950,000 t, hvilket er det Antal Tons, som Udvalget af 4. April 1917 foreslaar udskrevet, medens det staaende Landbrugsudvalg har ment at kunne foreslaa, at man nøjes med 750,000 t. Jeg maa imidlertid give den højtærede Indenrigsminister Ret i, at det vil være meget forkert, om man udskriver for lidt. Den Risiko, der er forbundet med at udskrive rigeligt, er ikke nær saa stor som den, der er forbundet med at udskrive for lidt. I Bemærkningerne til Lovforslaget ses det, at der allerede ved denne Udskrivning, der her foreslaas, tages Hensyn til, at man til Foraaret kan komme til at mangle Saasæd, medens man selvfølgelig gaar ud fra, at der ikke vil være nogen Vanskelighed ved at faa Saasæd nok til Efteraaret, naar Rug og Hvede skal lægges i Jorden. Det forekommer mig, at man bør overveje, om det ikke er paakrævet, navnlig da Høsten er saa ringe, at man allerede nu, umiddelbart efter Høsten, samtidig med at Kornligningen finder Sted, praktisk taget sørger for, at der til Foraaret er Saasæd nok til alle Brøg. Det var jo saaledes baade i Foraaret 1915 og 1916 og ikke mindst nu i Foraaret 1917, at man mangelfulde Steder manglede Saasæd, saa at vi, hvis der ikke i Tide var blevet sørget for, at der var Beholdninger til Raadighed, havde staaet overfor meget vanskelige, ja skæbnesvangre Forhold. I 1917 og de to forudgaaende Aar klarede vi Vanskelighederne, fordi vi den Gang endnu ikke var helt afspærrede fra Omverdenen, og der var ikke den Foderknaphed her i Landet, som der utvivlsomt nu vil blive, men det forekommer mig, at det vil være rigtigt, at man nu i Modsætning til tidligere Aar sørger for straks at have den nødvendige Saasæd til Foraaret. Jeg kunde som Følge deraf være tilbøjelig til at foreslaa, at man straks udskriver mere end de 950,000 Tons.

Om den foreslaaede Anvendelse af de Mængder, der skal paalignes, skal jeg ikke udtale mig nærmere. Jeg finder det rigtigt, at der paalignes mere, end der er Brug for til Menneskeføde og Dyreføde og til de nødvendige industrielle Foretagender, og at der tildeles de mindre Land-

brugere, der særlig beskæftiger sig med Opdrætning af Svin, noget af den Sæd, der udskrives, thi i modsat Tilfælde vilde ganske utvivlsomt mange af vore Husmænd være ude af Stand til at klare de Vanskeligheder, der møder dem.

Saa vidt jeg kan se af Lovforslaget og dets Bemærkninger samt af Indenrigsministerens Fremsættelsestale, er der ikke i egentlig Forstand tænkt paa at rationere noget til de mange større og mindre Hønseserier, der findes rundt omkring i Landet, men jeg vil dog mene, det er rigtigt, at der tages Bestemmelser om, at disse Hønseserier kan opretholdes, idet de har en meget betydelig Værdi, ikke blot for de enkelte, men for hele Landet. Der er heller ikke tænkt paa at gøre det muligt for Folk udenfor de egentlige Landbrugeres Kredse at opdrætte Svin. Jeg forstaaer meget vel, at det vil være ganske overordentlig vanskeligt at forbeholde Foderstoffer for saadanne Folk, som opdrætter Svin til eget Brug, og ikke har Landbrug, men paa den anden Side vil jeg ikke undlade at gøre opmærksom paa, at dette Opdræt hidtil har været en Indtægt for disse Smaafolk. Desuden har de ved denne Opdræt kunnet gøre god Anvendelse af ret værdifulde Fodermidler, som maaske ellers kan komme til at gaa til Spilde. Skulde det imidlertid vise sig umuligt at rationere noget til denne private Svineopdræt, vil jeg haabe, der kan træffes Foranstaltninger til, at de Mængder af Fodermidler, som de paa-gældende Mennesker hidtil har kunnet anvende, kan finde Anvendelse andetsteds, saa at der ikke skal gaa noget til Spilde.

Efter at Staten har paalignet de Kornmængder, der her er Tale om, og betalt den Pris, der fastsættes, skal den jo igen afhænde Produkterne, dels til en noget højere Pris, dels til en Pris, der svarer til Indkøbsprisen, og dels til en betydelig lavere Pris. Rug- og Hvedepreisen bliver forhøjet i Forhold til, hvad den har været i indeværende Aar, idet Rugprisen sættes op med 1½ Kr. pr. 100 kg og Hvedepreisen med 3 Kr. pr. 100 kg. Derimod nedsættes Bygprisen med 1½ Kr. Af den Indstilling fra det staaende Landbrugsudvalg, der ledsager Lovforslaget, fremgaar det, at Repræsentanter for Husmændene i dette Udvalg har foreslaaet en lavere Pris end den, der foreslaas i Lovforslaget. Husmændenes Repræsentanter har først tænkt sig en Rugpris af 23 Kr., en Hvedepris af 24 Kr. og en Bygpris af 20 Kr., og derefter har man stillet et Mæglingsforslag, gaaende ud paa 25 Kr. for Brødkorn og